

Sygnatura akt XIII GC 1197/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Łódź, dnia 14 września 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XIII Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Chańko

Protokolant: Izabela Ćwiklińska

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2016 roku w Łodzi

sprawy z powództwa Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko T. S. (1)

o zapłatę

1. zasądza od T. S. (1) na rzecz Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 4.412 zł (cztery tysiące czterysta dwanaście złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 29 listopada 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza od T. S. (1) na rzecz Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 707 zł (siedemset siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygnatura akt XIII GC 1197/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 listopada 2013 roku powód Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł o zapłatę od pozwanego T. S. (1) kwoty 4.412 złotych tytułem uzupełnienia składki za ubezpieczenie pojazdu. Powód wskazał, że bazując na oświadczeniu pozwanego przyznał zniżki w składce za bezwypadkową jazdę. W trakcie trwania umowy doszło jednak do zweryfikowania danych w rejestrze szkód Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, z którego wynikało, że pozwany posiadał zarejestrowane szkody w okresie ostatnich 36 miesięcy poprzedzających zawarcie umowy.

/pozew, k. 5-6/

Nakazem zapłaty z dnia 26 lutego 2014 roku Sąd uwzględnił żądanie pozwu.

/nakaz, k. 28/

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 27 marca 2014 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu pozwany podniósł, że nie miał wiedzy o żadnych szkodach w okresie pięciu lat przed zawarciem umowy i zawierał ją w dobrej wierze.

/sprzeciw, k. 31-33/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu **16 listopada 2012 roku** strony zawarły umowę ubezpieczenia pojazdu marki r. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Umowa została zawarta **do dnia 15 listopada 2013 roku**. Składka wynosiła 1.605 złotych.

Umowa zawierała ponadto zniżkę bonus malus przyznaną na mocy oświadczenia ubezpieczonego, że w okresie ostatnich 36 miesięcy poprzedzających zawarcie umowy liczba szkód z OC wynosiła 0.

/okoliczność bezsporna, polisa, k. 8/

W okresie trwania umowy, pismem z dnia **3 czerwca 2013 roku** powód poinformował pozwanego, że dokonuje rekalkulacji składki wobec ustalenia, że dla pojazdu (...) w okresie 36 miesięcy przed zawarciem umowy zanotowano dwie szkody z OC: z dnia 15 grudnia 2010 roku oraz 9 grudnia 2010 roku.

/pismo, k. 10/

Zgodnie z treścią zapytania wystosowanego przez powoda do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego pozwany miał zarejestrowane dwie szkody spowodowane przez pojazdy: c. oraz F. (...).

/pismo UFG, k. 46-48odw./

W dniu **16 grudnia 2010 roku** miała miejsce kolizja drogowa. Odpowiedzialność za powstałe zdarzenie przypisano kierującemu samochodem marki F. (...) T. P.. Samochód należał do T. S. (2). Pismem z dnia 12 stycznia 2011 roku (...) S.A. w W. poinformował pozwanego o zaistnieniu szkody i wypłacie odszkodowania dla poszkodowanej D. S., właścicielki pojazdu A. (...).

/pismo A., k. 62, 65, 84, decyzja, k. 63, zdjęcie dowodu rejestracyjnego, k. 80, oświadczenie, k. 81/

W dniu **9 grudnia 2010 roku** miała miejsce kolizja w wyniku której ucierpiała poszkodowana L. P.. Sprawcą był kierujący samochodem c. (...) o numerze rejestracyjnym (...) – właściciel pojazdu T. S. (1). Szkodę likwidowało (...) S.A. w Ł.. Pismem z dnia 5 kwietnia 2011 roku pozwany został poinformowany o zgłoszeniu roszczenia do (...) S.A. w Ł. wynikającego ze zdarzenia, za które pozwany ponosi odpowiedzialność.

/decyzja, k. 107/

Wyrokiem z dnia 9 maja 2011 roku Sąd Rejonowy w Wałbrzychu, Wydział III Karny uznał T. S. (2) za winnego popełnienia czynu z art. 177 § 1 k.k., polegającego na nieumyślnym naruszeniu zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że nie ustąpił pierwszeństwa prawidłowo przechodzącej przez oznakowane przejście dla pieszych L. P., która w wyniku potrącenia doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia stawu barkowego lewego raz licznych otarć naskórka, które to obrażenia naruszały czynności ciała na czas dłuższy niż siedem dni. Za opisany czyn T. S. (2) został skazany na karę trzech miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący dwa lata. Wyrok uprawomocnił się z dniem 28 września 2011 roku.

/kopia wyroku, k. 108/

Powód wezwał pozwanego do zapłaty pismem z dnia 13 września 2013 roku.

/przedprocesowe wezwania do zapłaty, k. 7/

Pozwany prowadzi firmę transportową. Samochodem f. oraz samochodem c. poruszali się kierowcy. Były to pojazdy wykorzystywane w działalności gospodarczej pozwanego. Samochodem c. czasowo poruszał się również J. S.. Mimo uprzedzenia o konieczności ostrożnej jazdy, kierowcy potrafili zataić fakt stłuczki, z obawy przed odpowiedzialnością majątkową za szkody powstałe z ich winy. W firmie pozwanego obowiązywał regulamin i wyciągano by konsekwencje majątkowe, gdyby doszło do zdarzenia drogowego z winy kierowcy

/zeznania I. S., k. 215-216, zeznania J. S. k. 215-216/

Ustalając stan faktyczny Sąd jedynie w części oparł się na zeznaniach świadków: I. S. oraz J. S.. Brat i szwagierka pozwanego byli zainteresowani korzystnym rozstrzygnięciem w sprawie o zapłatę przeciwko pozwanemu. Oboje są

również związani z przedsiębiorstwem transportowym pozwanego, a J. S. faktycznie zarządza firmą pozwanego. Oboje kategorycznie wskazali, że o kolizjach z udziałem samochodów pozwanego nic nie wiedzą i nie miały one miejsca. Jednocześnie I. S. dopuszczała możliwość, że kierowca nie poinformował o kolizji, której był sprawcą. J. S. zaś akcentował majątkową odpowiedzialność kierowców. Jednakże zeznania I. S. w ocenie Sądu ujawniają, że do kolizji z winy kierowców mogło dojść. Mimo pierwotnego zaprzeczenia kolizjom, świadek szczerze zaznaczyła, że zdarzenia mogły występować z udziałem kierowców, którzy nie przyznali się do tych zdarzeń, z obawy przed sankcją finansową i zwolnieniem z pracy. Świadek nie chciała ujawnić nazwisk kierowców, twierdząc, że byli całkowicie nieodpowiedzialni i po miesiącu zwykle byli zwalniani. W ocenie Sądu jest zatem wysoce prawdopodobne, że kierowcy byli zwalniani, jeżeli mieli stłuczki, których fakt zaistnienia i przebieg zataili. Zaś system weryfikacji pracowników w istocie stwarzał motywację do ukrywania zdarzeń drogowych z obawy przed odpowiedzialnością. W konsekwencji, wbrew intencjom świadków, z ich zeznań wynika, że możliwe było, by bez ich wiedzy doszło do kolizji. Dlatego pracownik pozwanego – T. P. nie poinformował o udziale w kolizji swojego przełożonego J. S.. Za działania podwładnych jednak pozwany odpowiadał i ich konsekwencje wpływają na sferę praw i obowiązków przedsiębiorcy.

Wobec obiektywnych informacji wynikających z akt szkodowych ubezpieczycieli T. A. i T. U., niezainteresowanych niniejszym sporem – pozwany był informowany o wypłatach odszkodowania za oba zdarzenia. Budzi przy tym wątpliwości prawdziwość zeznań J. S., który będąc bratem pozwanego i prowadząc z nim wspólnie interesy, miałby nie wiedzieć o skazaniu brata za przestępstwo związane z ruchem pojazdu. Nie przesądzając zatem, czy świadkowie umyślnie zataili prawdę, czy też byli nieświadomi rzeczywistego stanu rzeczy - z pozostałego materiału dowodowego wynika, że zdarzenia te miały miejsce, a pozwany o nich wiedział składając oświadczenie o braku szkód w dacie ubezpieczenia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w całości.

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Umowa ubezpieczenia jest, stosownie do art. 812 § 8 k.c. umową przystąpienia (adhezyjną), zawieraną na podstawie stosowanych przez ubezpieczyciela ogólnych warunków ubezpieczenia. Umowa ta jest odpłatna. Składka jest świadczeniem ponoszonym przez ubezpieczającego na rzecz ubezpieczyciela w zamian za ochronę ubezpieczeniową. Oblicza się ją za cały okres, na który zawarto umowę ubezpieczeniową, a jej wysokość określa ubezpieczyciel, pozostawiając ubezpieczającemu decyzję o przystąpieniu do określonego typu ubezpieczenia (art. 813 k.c.).

Pozwany przystępując do ubezpieczenia jako nowy klient złożył oświadczenia o braku szkód w okresie 36 miesięcy przy OC. Składając wskazane oświadczenia wiedzy ubezpieczony jednocześnie godził się na uprawnienie powoda do ich weryfikacji w Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i do zapłaty powiększonej składki w razie ustalenia, że we wskazanym okresie zaistniały szkody.

Uiszczenie składki jest w umowie ubezpieczenia podstawowym obowiązkiem ubezpieczającego. Składka pełni funkcję świadczenia pieniężnego ubezpieczającego na rzecz zakładu ubezpieczeń w zamian za ponoszenie przezeń ryzyka zapłaty świadczenia ubezpieczeniowego w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku. Jej wysokość z reguły zależy od rozmaitych czynników w szczególności zakresu ubezpieczanego ryzyka, wartości przedmiotu ubezpieczenia, wysokości sumy ubezpieczenia, długości wcześniejszych okresów ubezpieczenia i ich bezszkodowego przebiegu itp.

W niniejszej sprawie składka obliczona została w oparciu o oświadczenie pozwanego o przebiegu dotychczasowego ubezpieczenia, z którego wynika, iż w ciągu ostatnich 36 miesięcy poprzedzających zawarcie umowy nie był on sprawcą kolizji. Oświadczenie to było nieprawdziwe. Pozwany osiemnaście miesięcy przed datą zawarcia umowy został prawomocnie skazany za przestępstwo związane z ruchem pojazdu. Zgodnie z art. 11 k.p.c. ustalenia prawomocnego wyroku skazującego wiążą Sąd cywilny w zakresie czynu i jego sprawstwa. Zaprzeczanie przez pozwanego tym zdarzeniom i powoływanie się na złożenie oświadczenia „w dobrej wierze” a także zapewnienia o braku wiedzy na

temat jakichkolwiek szkód błędą wobec treści wyroku skazującego go na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Pozwany był także informowany o wypłacie odszkodowania poszkodowanej L. P. przez ubezpieczyciela (...) S.A. oraz o dokonaniu likwidacji przez (...) S.A. szkody wyrządzonej przez kierowcę T. P., poruszającego się samochodem należącym do pozwanego. Obie kolizje miały miejsce w okresie krótszym niż 36 miesięcy od daty zawarcia umowy.

Powód wykrył nieprawdziwe oświadczenie pozwanego w toku trwania umowy. Jeżeli zaś podstawy do rekalkulacji składki zaistniały w trakcie trwania umowy ubezpieczenia, zakład ubezpieczeń zachowuje uprawnienie do żądania uzupełnienia składki, pomniejszonej o nienależne ubezpieczającemu zniżki.

O odsetkach Sąd orzekł od daty wniesienia pozwu zgodnie z art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 – 4 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 461), zaliczając do kosztów procesu należnych stronie powodowej kwotę 600 złotych oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł i opłatę od pozwu.

ZARZĄDZENIE

(...)

7 października 2016 roku.